



## Arrest

nr. 29 968 van 16 juli 2009  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2009 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1947.

Op 7 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf om haar zoon in België te bezoeken. Op 28 november 2008 weigert de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de afgifte van een visum voor kort verblijf. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 14 januari 2009 wordt een nieuwe beslissing genomen. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van de verordening 562/2006/EG andere*

- *betrokkene bewijst geen werkelijke band met het herkomstland.*  
*Geen bewijs van band met de garant/invitant*  
- *onvoldoende bewijs van een band tussen de garant en de aanvrager*  
*Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf*  
*Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste*  
*Geen of onvoldoende garantie op terugkeer aangezien betrokkene onvoldoende bewijs of geen bewijs levert van regelmatige inkomsten.”*

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep. De verwerende partij meent dat de huidige beslissing een loutere vertaling is van de beslissing van 21 november 2008. Een dergelijke “beslissing” is niet vatbaar voor een procedure tot nietigverklaring. Een beslissing is een handeling waarbij beoogd wordt een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene. Volgens de verwerende partij is dit in casu niet het geval. De inhoud van het beslissingsformulier van 14 januari 2009 betreft, volgens de verwerende partij, een loutere vertaling van de beslissing van 21 november 2008. Derhalve is de in casu bestreden ‘beslissing’ een niet aanvechtbare rechtshandeling. Bijgevolg ontbeert de verzoekende partij het vereiste belang bij het door haar ingediende beroep tot nietigverklaring.

2.2. De verzoekende partij betwist de exceptie van de verwerende partij. De verzoekende partij verwijst naar het standpunt van de verwerende partij in de zaak met rolnummer RvV 35 839 betreffende het door haar ingesteld beroep tegen de beslissing van 28 november 2008. Daar stelt de verwerende partij dat ze een Nederlandstalige beslissing zal betekenen en dat tegen deze beslissing een beroep zal openstaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat op de beslissing van 14 januari 2009 vermeld staat “*OPGELET: VERVANGING van de beslissing XX van 20 november 2008. Vertaling van de Franstalige weigeringsmotieven.*” In haar schrijven van 15 januari 2009 deelt de advocaat van de verwerende partij mee “*Cette décision devra être notifiée à la requérante, nouveau délai lui étant ouvert pour quereller ladite nouvelle décision devant votre Juridiction.*” Hieruit blijkt dat de beslissing van 14 januari 2009 een impliciete intrekking inhoudt van de beslissing van 21 november 2008. Deze beslissing vervangt de beslissing van 21 november 2008, zoals de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zelf aangeeft in de beslissing. Bijgevolg beoogt de beslissing van 14 januari 2009 een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene. De exceptie van de verwerende partij is ongegrond.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de “*motiveringsverplichting van artikel 62, eerste lid vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 5 en 15 van het Schengenakkoord dd. 19.06.1990. Schending van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 EVRM. Schending van het vertrouwensbeginsel.*”

3.1.1. In een tweede onderdeel van het middel meent de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing manifest foutief is. De verzoekende partij stelt dat ze de moeder van de garant is en in die zin de geboorteakte van haar zoon voorgelegd heeft. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat ze geen voldoende band met haar land van herkomst bewijst, stelt de verzoekende partij dat ze “*niet in(ziet) wat hiermee bedoeld wordt laat staan in welke zin zulks een motief een weigering zou kunnen dragen.*” Voorts betwist de verzoekende partij het motief van de verwerende partij dat stelt dat de garant niet voldoende inkomsten heeft. De verzoekende partij wijst erop dat ze drie loonfiches van haar zoon aangebracht heeft waaruit telkens blijkt dat hij 1500 euro verdient. Op de website van de overheid ([www.diplobel.be](http://www.diplobel.be)) staat vermeldt dat de garant minimum 800 euro dient te hebben plus 150 euro per persoon ten laste en 200 euro voor de uitgenodigde persoon. Bijgevolg dient de garant in casu minimum 1300 euro te verdienen. Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zelf over onvoldoende inkomsten beschikt en derhalve geen garanties biedt om

terug te keren naar het land van herkomst, wijst de verzoekende partij erop dat deze motivering stereotiep van aard is. Ze vervolgt dat op geen enkel ogenblik naar haar inkomen werd gevraagd en dat dit geen voorwaarde in de wet is. De verzoekende partij concludeert dat de motivering in zijn geheel faalt en ten onrechte de visumaanvraag afwijst.

3.1.2. De verwerende partij stelt dat de formele motiveringsplicht geen ander doel heeft dan de bestuurde in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de te haren opzichte genomen bestuurshandeling, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is – volgens de verwerende partij – genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Daarop wijst de verwerende partij op de verschillende elementen van de bestreden beslissing en concludeert dat het normdoel van ingeroepen middel bereikt is. De uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. De verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de minister geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde beschikte op het ogenblik van het nemen van de beslissing, de afgifte van een visum weigerde.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag van de bestreden beslissing en vermeldt de verschillende redenen waarom ze de afgifte van een visum weigert. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167 407 en 167 411). De verzoekende partij bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en meent dat de motieven verkeerd of niet pertinent zijn, zodat zij derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

In de bestreden beslissing wordt er onder meer gesteld dat er geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf werd neergelegd, daar de tenlasteneming geweigerd wordt. De verwerende partij betwist de solvabiliteit van de garant. In principe dient een vreemdeling die het Schengengebied wenst te betreden in het bezit te zijn van persoonlijke middelen van bestaan, zoals blijkt uit artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De reglementering inzake de verbintenis tot tenlasteneming biedt de vreemdeling die zelf niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan toch de mogelijkheid om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 17/4, § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) bepaalt dat de vreemdeling samen met de verbintenis tot tenlasteneming de volgende stukken dient over te maken:

*“een loonfiche of een document, opgesteld door een openbare overheid, waaruit de maandelijkse of jaarlijkse netto-/bruto- inkomsten van de garant blijken of wanneer hij één van deze stukken niet kan overleggen, enig ander document waarin het bedrag van de inkomsten vermeld wordt;”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het formulier C78ACTIVA (Vergoedingsbewijs voor de werkkuitkering in het kader van het ACTIVA-PLAN) van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening van de maanden juli 2008, augustus 2008 en september 2008 neergelegd heeft. Op dit formulier staat vermeld dat de garant van de verzoekende partij respectievelijk 1422,69 euro, 1426,92 en 1432,57 euro netto verdiende. Voorts vermeldde de verzoekende partij uitdrukkelijk op het Schengenformulier dat ze voor een familiebezoek naar België kwam. De verzoekende partij vermeldt terecht dat op de website van diplomatie.be vermeldt staat dat *“Bij familiebezoek dient de garant minimum 800 euro netto per maand te verdienen + 150 euro per persoon die de garant reeds ten laste heeft en/of + 150 euro per uitgenodigde persoon. Bij een bezoek aan vrienden dient de garant minimum 1000 euro netto per maand te verdienen + 150 euro per persoon die de garant reeds ten laste heeft en/of + 200 euro per uitgenodigde persoon.”* Uit het administratief dossier blijkt dat de garant twee personen ten laste heeft. Rekening houdend met al deze concrete gegevens, namelijk de ingediende documenten, het aantal personen ten laste, de reden van het bezoek en de vermelde bedragen op de website (alhoewel het enkel richtbedragen zijn), motiveert de bestreden beslissing niet voldoende waarom ze de solvabiliteit van de garant betwist. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet opgemaakt worden op basis van welke gegevens de solvabiliteit betwist wordt. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

De overige motieven van de bestreden beslissing zijn onvoldoende zwaarwichtig om de bestreden beslissing te schragen. Het is onduidelijk wat de verwerende partij bedoelt met *“betrokkene bewijst geen werkelijke band met het herkomstland.”* De verwerende partij laat na aan te tonen op basis van welke gegevens ze zich steunt om dit te verklaren. Voorts stelt de verwerende partij dat er *“onvoldoende bewijs van een band tussen de garant en de aanvraagster”* is, maar nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom de verwerende partij dit vereist. Het laatste argument is dat er *“geen of onvoldoende garantie op terugkeer aangezien betrokkene onvoldoende bewijs of geen bewijs levert van regelmatige inkomsten.”* Daar de verzoekende partij hiervoor een beroep kan doen op een verbintenis tot tenlasteneming en het middel met betrekking tot de verbintenis tot tenlasteneming gegrond is, kan dit motief op zich de bestreden beslissing niet schragen.

De verzoekende partij voert terecht aan dat de motiveringsplicht geschonden is. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2009 tot weigering van afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,            wnd. voorzitter,  
   rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,            griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN